

החלק החסר – רבקה שניפר

יונתן מספר ושר

רבקה אהבה תרבות, רבקה אהבה שירים.
לבקשת המשפחה אשר את אחד השירים
שאהבה:

שלכת

מילים: יעקב אורלנד **לחן:** מרדכי זעירא
ביצוע: אריק לביא, בני אמדורסקי, דני ליטאני,
זהר ארגוב, נורית גלרון, נתנאלה, שמעון ישראלי
והראל סקעת

עמוק, עמוק העצב בעיניים
עמוק, עמוק היין במרתף
הלילה את ליבי אקרע לשניים
לך ולגביע הנוטף
אל תשאלני מה
אל תשאלני איך
בני אדם נולדו לשתוק ולחייך
בני אדם נולדו לשכוח וללכת
כרוח הנושבת בשלכת

דולף, דולף הדלף
דולף ומייבב
עברו עלי שנות אלף
שנות אלף שבלב
זמר ליבי הלילה
היי, טירי טירי טיילה
נגן נא לעולם
הוי טירי טירילי טם

במרתפים הרוח מייבבת
במרתפים אין אור בחלונות
אבל אדם בוכה שם כמו ילד
אבל אדם חולם שם חלומות

אל תשאלני אן
אל תשאלני איך
גם אתה אינך יודע והולך
ודאי ישנו מקום
שבו עומדים מלכת
שבו יתום העץ גם משלכת

דולף, דולף הדלף....

רבקה הייתה אישה דקה ושברירית ויחד עם
זה רבקה הייתה אישה מאד חזקה ונחושה
שידעה מה היא רוצה וידעה להגיע לזה. ולכן,
למשל, גם דירתה נראתה מעט אחרת
מהדירה הקיבוצית הסטנדרטית.

רק דוגמא מוחשית, קטנה: היה שלב בקיבוץ
שעברנו ממזגני חלון למזגנים מפוצלים.
המזגן המפוצל בראשית דרכו, היה מין ארגז
כזה שתפס איזה מטר וחצי מהקיר. רבקה
לא הסכימה לקבל אותו והתעקשה על משהו
חדש שהתחיל להפציע אז בשוק - מזגן עילי
שלא תופס מקום בחדר. הקיבוץ, כדרכו,
התעקש על "כמו לכולם" ורבקה התעקשה
על מה שנראה לה נכון יותר. ויחד עם זה,
רבקה לא נלחמה עד טיפת דמה האחרונה
ולא אמרה, אלחם אפילו אם "תמות נפשי
עם פלשתים", כשראתה רבקה שהמלחמה
אבודה היא אמרה: תודה לכם על הרצון
להתקין לי מזגן מפוצל על הקיר וקנתה
לעצמה בעצמה את מה שנראה לה נכון -
מזגן עילי. ומאז... הקיבוץ קנה לכולם
מזגן... מפוצל עילי.

זו, בשבילי, דוגמא קטנה שבאה להמחיש את
דרכה של רבקה בקיבוץ: לא רק ללכת בזרם,
לעמוד על שלה, לדבר, להסביר, לנסות
לשכנע ויחד עם זה לא לעלות על בריקאדות.
כמזכיר הקיבוץ רבקה נפגשה איתי מידי פעם
על נושאים שונים שהפריעו לה, בד"כ לא
נושאים אישיים, מאירה, מעירה ויחד עם
זה, הבנת - טוב, עכשיו נראה מה תעשה עם
זה. לא הבנת? חבל.

אחד הדברים שבו רבקה הפתיעה אותי היה
בתקופה שנגעתי בחגים בקיבוץ. רבקה, ואני
מדבר על גיל 85, הייתה מתקשרת ומודיעה
לי, אפילו בערב החג, שיש לה קטע, שיר
שמאד מתאים, ליום השואה, לסוכות,
לחנוכה והיא קוראת אותו בערב. ואני אומר:
"אבל רבקה, יש תכנית ויש סדר ויש מפיץ"
- "בסדר, אז תודיע לוי" היא אומרת לי. ואני
הודעתי לו. ורבקה, קראה.

ועכשיו רבקה שניפר נפטרה. ואני מרגיש
כאילו איבדנו חלק מהפזל של תמונת הקיבוץ
שלנו. חלק שלא נוכל למלא ויישאר לעולם
חסר.